

Sygn. akt XI W 1338/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk, Paulina Adamska

Przy udziale oskarżyciela publicznego R. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 5 września 2017 roku i 9 listopada 2017 roku w W.

sprawy **P. U.**

syna T. i W.

urodzonego (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 20 listopada 2016 roku około godz. 12:50 przy ul. (...) (...) w W. ustawił wózek na drodze w celu prowadzenia sprzedaży waty cukrowej i popcornu w sposób niezgodny z przeznaczeniem,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

2. w dniu 1 maja 2017 r. ok. godziny 12:05 na ul. (...) przy pomniku A. M. w W. ustawił stoisko handlowe na drodze w celu prowadzenia sprzedaży waty cukrowej w sposób niezgodny z przeznaczeniem,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 14 ustawy PORD,

I. obwinionego P. U. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 97 kw, art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1338/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 listopada 2016 roku funkcjonariusz Straży Miejskiej Ł. M. wraz z inspektorem W. W. (2) pełnili służbę patrolową. Około godz. 12:50 na ulicy (...) (...) w W. zauważyli mężczyznę, który dwoma wózkami zajął drogę publiczną niezgodnie z przeznaczeniem. Wylegitymowanym mężczyzną okazała się być P. U., który oświadczył, że posiada wpis do ewidencji działalności gospodarczej, wskazując, iż prowadzi ruchomą działalność gastronomiczną. Strażnik miejski

podczas interwencji stwierdził zajęcie drogi publicznej niezgodnie z przeznaczeniem. Na wózkach zainstalowana była wodna ogrzewalnia do hot-dogów oraz wytwornica waty cukrowej i popcornu. Oba wózki posiadały instalację gazową na butlę propan-butan. Wózki zajmowały ok. 4 m². W związku z ujawnionym wykroczeniem, polegającym na ustawieniu wózków na drodze w celu sprzedaży waty cukrowej i popcornu w sposób niezgodny z przeznaczeniem na P. U. nałożono mandat karny w kwocie 500 zł, którego przyjęcia odmówił.

W dniu 1 maja 2017 roku strażnicy miejscy M. K. oraz A. C. pełnili służbę patrolową w rejonie dzielnicy Ś.. Około godziny 12:05 na ul. (...) przy Pomniku A. M. w W. zaobserwowali stoisko handlowe, przeznaczone do sprzedaży waty cukrowej. Mężczyzną do którego należało ustawione stoisko na drodze publicznej niezgodnie z przeznaczeniem był P. U., który odmówił przyjęcia mandatu karnego w wysokości 400 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 77, 79), zeznań świadka Ł. M. (k. 78), zeznań świadka M. K. (k. 78), notatek urzędowych (k. 1-3, 20-20v), wyroku tut. Sądu w sprawie XI W 5423/16 wraz z uzasadnieniem (k. 6-8), wydruków fotografii (k. 21, 22), ciągu dalszego notatki urzędowej (k. 24), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 55-56), polecenia przelewu (k. 57), danych z KRK (k. 74), pisma z ZDM (k. 82).

Obwiniony przesłuchany w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności działalność, którą prowadzi jest określana, jako usługi gastronomiczne, a pas drogi jaki zajmował był przeznaczony na tego typu sprzedaż. Na ulicy (...), gdzie ustawiał stoisko organizowane są różne stragany, kiermasze dlatego gdy były tego typu uroczystości decydował się na ich rozstawienie. Obwiniony potwierdził, że w datach objętych zarzutami tj. 20 listopada 2016 i 1 maja 2017 r. ustawiał stoiska handlowe w przedmiotowych miejscach i zajmował ten pas drogi przez ok. 4-5 godzin. Były to dwa roll-bary o wymiarach 0,74 m, szerokości 1,15 m długości. Obwiniony twierdził, że od paru lat zwraca się do Zarządu Dróg Miejskich o możliwość prowadzenia swojej działalności w weekendy w różnych miejscach W. lecz odmawiano mu udzielenia takiej zgody, bowiem brak jest formy, w jakiej można byłoby wydać mu pozwolenie. Obwiniony wyjaśnił, iż za zajmowanie pasa drogi są pobierane przez komórkę kontroli ZDM opłaty, które wynoszą ok. 25-27 zł za jeden dzień. Obwiniony wskazywał, iż wielokrotnie dokonywał takich opłat ale pamiętał czy akurat za dni objęte zarzutami. Odbywa się to tak, że kontrola dróg i mostów jeździ i obserwuje czy ktoś prowadzi działalność i w razie zajęcia pasa drogi naliczają taką opłatę w zależności od ilości zajętych metrów. Wówczas podchodzą pracownicy ZDM. Jeśli nie podejną to nie ma opłaty. Po naliczeniu opłaty dostają się listowne wezwanie do zapłaty. Obwiniony nie był jednak w stanie powiedzieć czy płacił w te dni objęte zarzutami. Prowadzi bowiem działalność średnio w 40 miejscach. Opłaty uiszczał zawsze przelewem, w siedzibie banku ale nie dysponuje historią przelewów. Obwiniony wskazywał, że szerokość chodnika miejscach, w których stał to 6-7 m i nigdy nikt się nie skarżył no to, że tam stoi z takim stoiskiem.

Obwiniony po okazaniu mu k. 57 wyjaśnił, iż opłat za zajęcie pasa drogowego dokonuje tak jak przedstawia to zapis na wskazanym dokumencie. Przy jego wypełnianiu obwiniony nie wskazuje, za które miejsce W. uiszcza opłatę. Twierdził, że odpowiedni numer nadaje mu ZDM w trakcie kontroli.

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę treść wyjaśnień obwinionego, oraz całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego - wina i sprawstwo obwinionego P. U. w zakresie zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości. Obwiniony na żadnym etapie postępowania nie kwestionował tego, że ustawiał stoiska handlowe na ul. (...) w celach sprzedaży waty cukrowej i popcornu. Powoływane okoliczności są bezsporne i znalazły potwierdzenie z zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków: Ł. M. i M. K. oraz w notatkach urzędowych wykonanych w poszczególnych dniach przez strażników miejskich.

Obwiniony twierdził jednak, iż w miejsce w którym prowadził usługi gastronomiczne i gdzie ustawiał stoisko handlowe przeznaczone jest m. in. właśnie na takie cele. Wskazywał, że odbywają się tam różne, kiermasze, uroczystości, jest prowadzona sprzedaż, ludzie rozdają ulotki. Nadto twierdził, iż za zajęcie tego pasa drogi naliczane są przez Zarząd Dróg Miejskich opłaty, które uiszczał.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego w powyższym zakresie nie zasługują na uwzględnienie albowiem stanowią błędne przyjęte przez niego interpretację o możliwości zajmowania pasa drogi w tym miejscu i nie znajdują potwierdzenia w obowiązującym stanie prawnym i są jedynie dowolną i wybiórczą analizą przepisów prawnych. Nadto stoją w sprzeczności z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności dowodem z dokumentów – pismem nadesłanym przez Zarząd Dróg Miejskich k. 82, z którego jednoznacznie wynika, że obwiniony nie był uprawniony do ustawienia wózków z artykułami spożywczymi w przedmiotowych miejscach, za co nałożono na niego w drodze decyzji administracyjnej karę pieniężną.

W zakresie pierwszego z przypisanych obwinionemu czynów okoliczność ustawiania stoiska handlowego na drodze w sposób niezgodny z jej przeznaczeniem potwierdził w swoich zeznaniach świadek Ł. M., który w dniu 20 listopada 2016 r. pełnił służbę patrolową w rejonie ul. (...). W złożonych zeznaniach świadek ten przedstawił przyczyny oraz okoliczności interwencji podjętej wobec obwinionego P. U.. Potwierdził on, że widział, jak wózki należące do obwinionego zajmowały chodnik, co w jego ocenie było niezgodne z przepisami i wyczerpało znamiona czynu zabronionego. Świadek zeznał, że obwiniony nic nie mówił o uiszczeniu opłaty do ZDM za zajęcie pasa drogowego i żadnego dokumentu na tę okoliczność nie przedstawił.

Oceniając zeznania świadka Ł. M. Sąd doszedł do przekonania, iż są one w pełni wiarygodne. Świadek, będący funkcjonariuszem Straży Miejskiej, należycie wykonując swoje obowiązki służbowe zareagował na popełnione przez obwinionego wykroczenie. Była to bezpośrednia przyczyna podjętych przez niego działań, które zostały udokumentowane. Ponadto świadek nie jest zainteresowany rozstrzygnięciem, jakie mogłoby zapaść w sprawie, bowiem jest osobą postronną. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, że świadek ten, w celu doprowadzenia do skazania niewinnej osoby, fałszywie oskarża P. U.. Zeznania Ł. M. są również zgodne z załączoną do akt notatką urzędową (k. 20) sporządzoną po przeprowadzonej interwencji, której treści Sąd dał w pełni wiarę, nie dostrzegając powodów, dla których należałoby jej odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

W kwestii ustawienia stoiska handlowego na drodze w sposób niezgodny z przeznaczeniem odnośnie drugiego z przypisanych obwinionemu czynów Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadka M. K. – strażnika miejskiego, który bezpośrednio przeprowadzał interwencję wobec obwinionego w dniu 1 maja 2017 r. Jego zeznania potwierdzają fakt wystawienia wózków przez obwinionego obok pomnika A. M. na ul. (...). Z relacji świadka wynika, iż kilkakrotnie podejmował czynności służbowe w sprawie sprzedawania przez obwinionego żywności z tych wózków i to właśnie ta okoliczność była celem jego interwencji przedmiotowego dnia. Świadek uznał jednocześnie, iż wózków stanowiących stoisko handlowe nie powinno być na chodniku z uwagi na przepisy ruchu drogowego dlatego też obwiniony został za to ukarany. Zeznania tego świadka Sąd uznał za wiarygodne, były on bowiem spójne i logiczne. Zdaniem Sądu świadek wykonywał swoje obowiązki służbowe zgodnie z najlepszą wiedzą i w oparciu o przepisy prawne, a podjęte przez niego czynności stanowiły reakcję na popełnione przez obwinionego wykroczenie.

Sąd obdarzył także wiarą dokumenty, które zostały na rozprawie uznane za ujawnione w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3, 20-20v), wyroku tut. Sądu w sprawie XI W 5423/16 wraz z uzasadnieniem (k. 6-8), wydruków fotografii (k. 21, 22), ciągu dalszego notatki urzędowej (k. 24), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 55-56), polecenia przelewu (k. 57), danych z KRK (k. 74), pisma z ZDM (k. 82). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Powyższa analiza oparta na weryfikacji wyjaśnień obwinionego w konfrontacji ze zgromadzonym materiałem dowodowym doprowadziła Sąd do przekonania, że obwiniony zrealizował swoim zachowaniem znamiona wykroczeń z art. 97 kw.

Czyn z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Sprawca tego wykroczenie podlega karze grzywny do 3000 złotych lub karze nagany. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art.

97 kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Art. 45 ust. 1 pkt 4 stanowi, iż zabrania się wykorzystywania drogi lub poszczególnych jej części w sposób niezgodny z przeznaczeniem, chyba że przepisy szczegółowe stanowią inaczej;

Materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, iż P. U. w dniach 20 listopada 2016 r. ok. godz. 12:50 przy ul. (...) (...) w W. oraz 1 maja 2017 r. na ul. (...) przy pomniku A. M. ustawił na drodze stoisko handlowe składające się z dwóch wózków w celach prowadzenia z niego sprzedaży artykułów spożywczych tj. waty cukrowej i popcornu, w sposób niezgodny z jej przeznaczeniem. Okoliczność ta została potwierdzona przede wszystkim w zeznaniach świadków funkcjonariuszy Straży Miejskiej Ł. M. i M. K.. Obwiniony również nie negował faktu umieszczania dwóch roll-barów i zajmowania pasa ruchu w przedmiotowym miejscu.

Obwiniony tłumaczył, iż na Trakcie Królewskim dopuszczalne jest zajmowanie pasa ruchu przez osoby prowadzące usługową działalność gastronomiczną – tak jak obwiniony za zajęcie którego to pasa pobierana jest opłata. Przedstawiciele ZDM mierzą zajęty obszar i wypisują opłatę, a następnie takie pismo o konieczności jej zapłacenia przesyłane jest listownie. Obwiniony twierdził, iż wielokrotnie dokonywał już takich opłat, lecz nie był w stanie określić czy w dniach objętych zarzutem, gdyż uiszcza je tylko wtedy, gdy interweniują kontrolerzy, a nie pamiętał czy taka sytuacja miała miejsce we wskazanych dniach. Nadto w aktach sprawy znajduje się kopia przelewu k. 57 na kwotę 25, 20 zł na rzecz Zarządu Dróg Miejskich przez obwinionego.

Mając na uwadze stanowisko obwinionego, Sąd zwrócił się do Zarządu Dróg Miejskich za zapytaniem czy dopuszczalne jest zajmowanie pasa drogowego na obszarze Traktu Królewskiego w W. tj. K., (...), al. (...) przez osoby prowadzące tak zwaną działalność obwoźna (m. in. handel, gastronomia) przy użyciu wózków, przyczep itp., które ustawiane są na chodniku na czas kilku godzin i czy w związku z zajmowaniem w ten sposób pasa drogi pobierana jest opłata. Nadto Sąd przekazał kopie potwierdzenia przelewu dokonanego przez obwinionego P. U. z prośbą o wyjaśnienie, jakiego miejsca w W. dotyczyła uiszczona opłata za wskazanym tam numerem.

W odpowiedzi na powyższe wpłynęło pismo, w którego wyniku, iż Zarząd Dróg Miejskich w imieniu Prezydenta Miasta Stołecznego W. nałożył w dniu 31 maja 2017 r. karę administracyjną (na kwotę 25,20 zł) na P. U. za zajęcie pasa drogowego (drogi powiatowe) ul. (...) w rej. Skweru (...), poprzez umieszczenie w nim dwóch stoisk handlowych bez zgody zarządy drogi. Z pisma tego wynika, że korzystanie z pasa drogowego na prawach wyłączności oraz w celach innych niż transportowe może się odbywać jedynie przy spełnieniu warunków określonych w ustawie o drogach publicznych i wymaga właściwego zezwolenia. Zaś za zajmowanie takiego pasa bez zezwolenia zarządy drogi lub bez zawarcia umowy wymierzana jest kara administracyjna (pieniężna) – tak jak miało to miejsce w stosunku do obwinionego.

Tym samym Sąd nie mógł uwzględnić argumentacji obwinionego, zgodnie z którą uiszczenie nałożonej opłaty miałyby równać się z przyzwoleniem, na ustawianie stoiska handlowego w przedmiotowym miejscu w określonych dniach. Z informacji przekazanych przez Zarząd Dróg Miejskich bezspornie i jednoznacznie wynika, że nałożona kara pieniężna jest karą administracyjną za bezprawne zajęcie pasa drogi a nie opłatą, która miałaby umożliwiać prowadzenie działalności w danym miejscu, naliczanej od metra zajmowanej powierzchni. Obwiniony nie posiadał jakichkolwiek uprawnień do ustawiania stoisk handlowych na chodniku ul. (...).

Sąd uznając obwinionego P. U. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, orzekając jednocześnie o ukaraniu za dwa czyny stanowiących wykroczenia z art. 97 kw wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 300 złotych. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do niego osiągnąć. Sąd zauważył, że zachowania obwinionego nie miały charakteru incydentalnego. Jednocześnie warto podkreślić, że obwiniony jako osoba prowadząca określoną działalność gospodarczą nie może w dowolny sposób interpretować przepisów i opierać się na subiektywnym przekonaniu, które jest dla niego wygodne, w szczególności wystawiać stoiska handlowe i zajmować miejsce, które nie są do takich celów przeznaczone. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego i jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania

zgodnego z prawem w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. W ocenie Sądu wymierzona kara będzie odpowiednią sankcją za czyn przez obwinionego popełniony czyn oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 30 złotych tytułem opłaty sądowej, ustaloną na podstawie art. 3 ust.1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269).